

תיק ..../2015

בית הדין הערלון
איגוד הכדורסל בישראל

המערעד

מר צבי ליבר
עו"ג ב"כ עו"ד אמיר רוזנברג
(להלן: המערעד או ליבר)

נגן

המשיב

איגוד הכדורסל בישראל
עו"ג ב"כ עו"ד רונית אמיר-יניב

ה ח ל ט ה

יש לי וויט :

העובדות, בהתמצית:

1. המערעד חבר בהנהלת המשיב, מטעמ סיעת "עו"ז" (המצויה כיום באופוזיציה באיגוד) וכן חבר בוועדת הכספיים במשיב.

2. ביום 8.2.15 (זה החאריך שמספר בתקבילה הכתבה) פורסם בעיתון "גלוובס" הריאון די מקוף עם מר ליבר (להלן: הריאון). הוא דיבר על מחיקת קבוצת אליצור נתניה, שהייתה בעולתו, כשהוא מיחס אתירות מסוימת בעניין זה לעיריית נתניה. בין היתר, אמר: " רק חרוא אכלתי מהעירייה..."
כשנשאל: " יש לך מחשבות על הפעולות שלכם בעזה..." השיב, בין היתר: " אני גאה במלחהה הציבורית הזה שלי... אני חשב על איך היה איגוד הכדורסל בלי סיעת עוז- ואני מתחלחל... אם אבניר קופל היה ממשיך בתפקיד שהוא עשה שם, בקובזום... אני מתחלהל... גם עכשו יש חקירות, שעוד לא נחשפנו, בקשר למשיכות כספים מאיגוד הכדורסל..." .

בנושא הריאון, נשאל מר ליבר: "מה שהתחילה ממאבק לניטמי של סיעת עוז שאתה חלק ממנה, הפך בשלב מסוים למאבק שנראה שאיבדתם בו כיון, אולי החלטתם שלא תשרו עד שתהיה אדמה חורכה?"
על כך השיב ליבר: "לא, להיפך. אנחנו רוצחים אדמה ישרה. אנחנו אומרים שצורך להרים את הבניין הזה מהיסודה. באמת להרים אותו מasisוד, אבל לישר את השטח ולבנות על זה משחו יפה, כי אלו נורמות של 30 שנה, שהיו רגילים ששולטים שם מרכז הספורט, או צרייך עכשו למשיך ולנקוט את השהיויות".

על השאלה, האם חשב שיש לו סיכוי בעת ש"רץ" לפקיד יו"ר האיגוד בשנת 2012, השיב, בין היתר: "... באתי בידים נקיות וגם כי באמת צרייך להוריד שם את כל הבניין. כל תרבות הניהולית של האיגוד בגל שלטון המרכזים, זה היה כמו בית חושך שמעולם לא הדליקו בו אור... האיגוד מנהל בצדקה הכל גרוועה שיש, עדיין, הו"ר עמירם הלוי הוא בובה של מנכ"ל האיגוד. לא ראיתי בתקופתו שום דבר שהוא יוזם בעצמו".

לשאלת: "או גם עמירם הלוי לא טוב? ... הוא משיב. לא...)" ליבר תוקף את ההנחהות של מר קופל, במננו. גם מר דין חלוץ לא יצא ישב משפט לשונו (בטענה של אי התאמת) ולגביו מר הלוי, הוסיף:

והיום יש את עמירם הלווי, שרוקד לפיו החליל הזה (כוונתו כנראה, של המרכזים – י.ל.) ובגלאן זה הוא שורד".

3. האיגוד, באמצעותו באט כחון, הגיע, נגד ליבר, כתוב אישום לבית הדין המשמעתי, בו נתען שליבר ביצע עבירות ממשמעת של "ביזוי מוסד או בעל תפקידים", בהתקפיו בראיון כנ"ל. לדעת ב"כ האיגוד, אסור היה ליבר להשתמש בביבטויים כגון: "ההורס את הבניין הזה מן הפסה..." (בכך רואה האיגוד, ביזוי מוסדי, האסור לפיו תקנון המשמעת של האיגוד (להלן: התקנון), וכן: "היו"ר עמירם תלוי הוא בובה של מנכ"ל האיגוד... וכו'...") יש בכך, לדעת האיגוד, ביזוי בעל תפקיד).

4. ליבר התגונן בטענות כמו:

(א) וכortho להזופש דברו והופש ביטוי גוברים על האישום.

(ב) יש באישום כדי ניסיון פסול לסתום את פיו ולסללו מתפקידו באיגוד, כחלק ממאבק הפוליטי המתנהל נגדו ונגד סיעתן "עו"ז".

(ג) הגשת האישום נגדו היא בגדר "אכיפה בררנית", משומש למונכ"ל האיגוד קרא ליבר "יא חתיכת גנב בן גוב... אני אשים אותך בכלא...יא חתיכת אפס, חתיכת נכל", ולא העמד לדין ממשמעתי.

5. בית הדין המשמעתי הרשיע את ליבר בשל "משקל המ מצביר של התקפותו של האיגוד, ו "בובה של מנכ"ל האיגוד" – להלן: "המילים שבמחלוקה" – י.ל.). ביה"ד הוסיף כי והיעדר נימוקים ופירוט לעומד אחורי התקפת האשומות וכיוניים אלו, הם גנותניים לראיון צבון מכפיש ויזכרם בפני הקורא הסביר רושם שיש בו ביזוי של איגוד הבדורס ומלאי תפקידים בו".

בית הדין הנכבד הרשיע את ליבר בעבירה ביזוי, לפי סעיף 20 ל"ב בתיקון המשמעת של האיגוד. דינו נזכר להרחקה ממוסדות האיגוד לתקופה של שנה אחת, מתוך 4 חודשים בפועל והיתרה על תנאי שהנתני הוא שליבר לא יעבור עבירה דומה במהלך שנים הקרובות. (אציין, שערך הדין ניתן באותה החלטה בה הורשע המערע). בנוסף, הושת עליון קנס של 7500 ש"ח בפועל ועוד 50.000 ש"ל על תנאי שיופעל אם ליבר יעבור עבירה דומה תוך שנתיים מעת גמר הדין).

6. בפצעינו ערעורו של ליבר, על ההזרעה ולהילופין על העונש.

7. אתייחס לטענות הצדרים בערעור כאשר אדון לאגפו של הערעור הנדון, ככל שיידרש לצורך הכרעה בערעור, אך לפני כן אי מוצא לנכון להציג את העקרונות והhallcot שנטפסו בנושא של חופש הביטח, והיכן ומהי ראוי להגביל זכות זו, ובמקרה הנדון ימוקד בסוגיה: – הגבלה בדיון ממשמעתי ע"י בית דין ממשמעתי של האיגוד.

8. איני צריך ל"המציא גלגל" בתחום זה, משומש שפטקי דין רבים סללו דרך מוארת ונהייה, בה אלך.

אביא מדברי נשיא ביה"ש העליון, א. ברק ב בג"ץ 2194/06

"...חברה דמוקרטיבית שוחרת חופש מכתה מוחד גיסא בהיקפן של זכויות האדם על פי מהותן הפנימית, אך מאידך גיסא היא אינה מגינה על זכויות האדם כדי מלאה היקפן. היא מטילה מגבלות על זכויות האדם. היא אינה מאפשרת את מימושן כדי מלאה תוכנן. הבחנה זו בין היקף הזכות לבין מימושה מוצאת את ביטוייה המלא בנסיבות החוקתי של זכויות המונגנות בחוקי היסוד על דבר זכויות האדם. היקפה של הזכות קבועה בסעיפים השונים הקובעים את זכויות האדם החוקתיות בישראל. מידת ההגנה על הזכות נקבעת על פי הוראותיה של פסקת ההגבלת. מכאן האמירה, ההגורה ונשנית בפסקה ובספרות, כי זכויות האדם אין מוחלטות; כי הן בלבד אופי יחסית.

.....

אכן, מימושה של הזכות, הלהקה למעשה, עשויי להתנגש עם ערכיים, עקרונות ו邏輯ים, שהם חיצוניים לזכות. מכוחם של אלה, עשויים היבטים מסוימים של הקיף הזכות שלא לזכות להגנתו של המשפט. הם עשויים להיקבע כעבירה פלילית או ממשעתית".

...
9. על רקע מסגרת נורמטטיבית כללית זו נעצור להיקפה של הזכות לחופש הביטוי ומידת ההגנה עליה.

היקפו של חופש הביטוי והגנה על מימושו

חופש הביטוי הוא מושג מורכב. הוא זכות מסווג "חירות". הוא כולל בחובו את הזכות לקבל מידע ולהציג עליון, לשם ולחישמע, לראות ולשמוע.

...
היקפו של חופש הביטוי משתרע על כל דרכי הביטוי, ועל כל צורות הביטוי, ועל כל תכני הביטוי. על כן מתרעח חופש הביטוי על דעות מקובלות ועל דעתות חריגות; על דעתות שאוהבים לשמעו ועל דעתות מדגימות וחיריגות. "חופש הביטוי אינו חל רק על ביטויים שבكونסנסוס המקובל על הכל. השיבתו היא בתחולתו על דעתות מרגיזות וAffected" (השופט ד' דורנר בג"ץ 606/93 קידום יפטות ומולות (1981) בע"מ נ' דשות השיזור, פ"ד מה(2), 1, 9). חופש הביטוי הוא התופש להביע "לא מעוזדים, אלא איסטטניות ופחות לרוחה" (דברי השופט ברנן בפרשן New York Times v. Sullivan, 376 U.S. 254 (1964)). על כן, בכלל בגדרי חופש הביטוי גם ביטוי שיש בו "מරח מגונה של אוטוקה, פוליטיקה וסטיות מכל סוג" (בג"ץ 14/86 לאוד נ' המונזה לביקורת סרטנים ומחרוזות, פ"ד מא(1) 421, 433).

...
חופש הביטוי אינו מוגן במלוא היקפו (ראו ברק, "חופש הביטוי ומגבלוותיו", הפרקליטם 5 (1991); ברק, "המסורת של חופש הביטוי בישראל ובעזותיה", משפטים כז 223 (1996)). החברה מתחשבת באינטראסים, בערכיים ובעקורות שמת חיצוניים לחופש הביטוי, אך שיש בוכחות למונע הגנה על חופש הביטוי כדי מלאו היקפו. ערכיים אלה מעוגנים בכוחן להגן על הכלל ועל הפרט. עקרונית, הגבלות על חופש הביטוי עשויה להיות משיין סוגים. האחד, הגבלות הנובעות מأופיו התקשורתי, ללא כל קשר לתוכנו של הביטוי. האחד, הגבלות על חופש הביטוי, שמקורן בתחוםו של הביטוי עצמו.

...
אמנם, לא כל ביטוי שלול לפגוע ברגשות, ולא כל נזק לרוגשות, יש בו כדי להטיל מגבלות על חופש הביטוי. חברה המבוססת על פלורליזם חברתי, חייבות לאפשר החלפת דעת, גם אם יש בכך כדי לפגוע ברגשות של מתנגדים לאותן דעתות....
אכן, אורתיה החברה הדמוקרטית תשופים לכך שדעותיהם, אמונותיהם, וערכיהם, יותקפו ויוחցרו. תהליך זה כרוך לעיתים בפגיעה קשה ברגשות. החברה הדמוקרטית מוכנה לשלם מהירות זה על מנת להמשיך ולקיים חברהמושתחת על שוק חופשי של דעתות ודעות, וחתירה מتمדת אחר האמת והצדקה. אך חברה דמוקרטית מושתחת גם על ערך בכבוד האדם. לפיכך, הגנה על חופש הביטוי אין פירושה מימושו של חופש בלתי מוגבל להשפיל ולbezotot אדם ולפגוע קשות בצלמו ובכבודו כאדם. פגעה ברגשות הכרוכה בביוזי ובהשפעה העשויה להזיזה כה כבדה עד כי היא עלתה על "רמת הסיבולת" שהדמוקרטיה מוכנה להכיר בה. במקרים אלה יתכן שמדובר יהיה להטיל מגבלות..."

(עד כאן המובאה מפסה"ד גנ"ל).

מגבלות יכולות למצוא מקום בדין הפלילי ו/או בדין האזרחי ו/או בדין משפטי של גוף מיוחד (המסגרת המשפטית המינוחת – במקרה הנדון: איגוד הcadorsel בישראל והתקנון המחייב את הכלופים לו).

אבי א דוגמא מקרה שארע במוסד אקדמי, שהיה הגוף המיוחד שבין הדיון המשמעתי שלו זו בעניינו של סטודנט, לפי תקנון של אותו מוסד, שהסטודנטים שלו כפופים לו (لتיקנון) מעצם רישום ללימודים.

השאלה שעהה להרעה באותו עניין הייתה: האם התבטאות בוטה בראש חברתית מהוות הפרה של תקנון המשמעתי.

שאלה מקומית שדורשת תשובה, בטרם קיים דין בעירה הנעשתה לגופה, היא, האם התקנון هل על התבטאות בקשר לאיגוד ו/או בקשר למי מהאורנים או הנציגים שלו או עבוריו רק בתחום האיגוד או גם על התבטאות שנעשתה מחוץ לתחום האיגוד, כמו במקרה הנדון אצלנו – בראין בעיון שתפקידו הציבור הרחב (גולבם, במקרה שלנו).

ישנם איגודים – מוסדות האקדמיה, למשל – שקובעים בתקוניהם במפורש כי זו עירה משמעתית, בדרך כלל בסוג התנהגות שאינה הולמת, כאשר טוונט פוגע בדרך התבטאותו בכבוד מרציב, גם אם התבטא מוחץ לתחומו של המוסד.

התקנון הרלבנטי המחייב במוסד בדונו מכתיב לבית דין המשפטי שלו אלו התבטאויות שפיטות בבית דין.

אמך, עתה, את הצורך על התבטאויות שיש בהן, כאמור, כדי העלה או ביזוי של אדם או קבוצת אנשים שאסור למתבטא, (ליבר, במקרה זה), להעליהם או לbezottem, מכוח תקנון משמעת של האיגוד המשיב.

אבי דברים מתוך רע"פ 2660/05, ביום"ש העליון, מפי כב' השופטת פרוקציה:

המשמעות המילולית של המושג "העלבה" היא הכלמה, ביוש, השפה, וכיוצא באלה משמעות שעניין פגעה בכבודו של אדם. מתחם המשמעות הלשונית של מושג זה הוא רחב, ומתרפרש על פני קשת רחבה של鄙טויים ומעשיים פוגניים, הנבדלים אלה מלאה באופיים ובחומרתם. הוא מתרפרש על פני鄙טויים הפוגעים בכבודו של עובד הציבור ועמדו כעובד ציבור, הוא סובל ממשמעת סובייקטיבית, הנגדת על פי נקודת מבטו האישית של עובד ציבור פלוני שנפגע; הוא עשוי גם ממשמעת נורמטיבית, המשווה אופי אובייקטיבי ל鄙טוי הפוגעני, והמתיחסת, בין היתר, במידת הסובלנות והאיופוק הנדרשים מעובד ציבור סביר לשאת התחות בקרורת, לעתים מעליבה, במטרה לשמר מידת ראייה של חופש鄙טוי וביקורת על מALLEי השירות הציבורי ועובדיו. את תוכם של יסוד ה"עלבה" בעירה אין לקבוע על בסיס הפרשנות המילונית-בלשונית של מושג זה. יש לעצבו בדרך הפרשנות התכלייתית, שהיא תוצר של איזונים ערקיים. ראויים. לשם כך יש לבחון את מצלת האיסור הפלילי על העלתת עובד ציבור במובנה הרחבה.

הערך	המוגן	בעירה	העלבת	עובד	ציבור
------	-------	-------	-------	------	-------

העירה של העלתת עובד ציבור שמה במרקזה את ההגנה על עובד הציבור, שהוטחו כלפי דברי עלבן, אך תכלייתה רחבה יותר.

ההגנה על עובד הציבור האנדיבידואלי במרקזה תפיקדו מועדה להגן על מעמדו ויכולת תפיקדו של השירות הציבורי כנדרן מרכזי בפועלן של רשויות השלטון.

עובד ציבור המתקף במילוי תפקידו, בין גופו, ובין בכבודוadam יתקשה לאורך זמן למצות את יכולתו ביצוע תפקידו. אם לא תנתן לו הגנה ראייה מפני התנכלות זו, עלולים החשש והמורא מפני פגעה אפשרית זו להציג גם את צעדיהם של עובדי ציבור אחרים, ולפגוע פגעה קשה בשירות הפטון על ידם לציבור.

....

האיסור על העלבת עובד ציבור נועד להגן עליו מפני פגיעה נפשית שכורכים בה ביצוי, השפלה, ופגיעה בכבוד האיש. פגיעה בכבודו של עובד הציבור עלולה לחבל ביכולתו למלא את תפקידו כראוי, והשפעתה הרעה אינה מפלת מזו הכוונה בתנכלות פיזית. עובד ציבור החופר מטרה לעג ולקלס, ומטרה לגזופים, קללות, נאצות, והתחת האשמה-ושא, עלול ליפול ברוחו, ולהשוש מלמלא את תפקידו ולהפעיל את מרותו במלוא ההיקף והתנופה על פי דרישות התפקיד".

אם נחליף את עובד הציבור במלא תפקידו ואו חבר באיגוד המודוסל, הרי שההלך דלעיל, תחול גם במקרה ש"שלנו", בשינויים המתוחכמים מהשוני שבין הילך פלילי לבין הילך ממשמעתי ומהשוני שבין תכלית והיקף ההגנה הנינתנת לעובדי ציבור לבין זו שראוי לסת לבני תפקדים ואו לחברים באיגוד ספירתם לפי תקנון המשמעת של אותו איגוד.

10. אין רשותה של ביטויים שיש בהשמעתם ברבים ואו בפרסום כדי לגרום להעודה לדין ממשמעתי של "הנאשם המשמעתי". אלא, האיגוד או ב"כ" מחייבים אם יש מקום וצורך להגיש כתוב אישום נגד "הבריאון המשמעתי" (בשלב זה, לעתם בלבד), ולאחר קיום דיון ממוקבל, על ביה"ד לפסק או לזכות את הנאשם או להרשיעו בכל או חלק מהתוועדים וככל שהנאשם נמצא אשם, ולאחר שמייעת טיעונים לעינש, לפסק את עונשו. כמו כן, שתנאי מוקדם לתחוללת דין ממשמעתי על אדם או על קבוצה ב"כ" הוא תחוללת תקנות האיגוד על אותו אדם ואו קבוצה וכו'.

11. במקרה "שלנו" علينا, כביה"ד של ערוץ, לקבוע אם הביטויים (ובעיקר: "המילים שבמחליקת") שביהם השתמש ליבר בראיון נתנו לעיתון גלוובס כ"ל, מהות עבירה לפי סעיף 20 ל"ב של תקנון המשמעת, ככל שנדרשה את העזרה נצטרך לדון במידה העונש, משום שהעזרה הוגש על הרשעה ולהילופין על העונש. (לא מצאת הפרדה בין הכרעת הדין לבן גדר הדין בהחלטה של ביה"ד המשמעת. האם נשמעו טיעונים לעונש? לא ראיות בחומר שנמצא ב"ז).)

12. ב"כ המערער סבור שבית הדין המשמעתי טעה בנקודות הבאות:
 (א) ביה"ד פסל את הסגנון של דברי המערער ב"ראיון" (הביטוי "בובה", שאמור על י"ר האיגוד נקבע כ"ביזי" היוזר. אילו היה המערער אומר שהי"ר אינו עצמאי או אינו מוגלה עמדות עצמאיות. ביה"ד היה מכךיר את האמרה כהבעת דעתו לגיטימית).
 (ב) בית הדין המשמעתי קבע שאין פסול בכך דחה את עמדת האיגוד שסובר שמותר היה לערער להשתמש בביטויים בו, בראיון בעיתון גלוובס, אך לא בראיון לגורם זיכוי-עיתון, ובכך עבר עבירה ממשמעת.
 לדעת המערער, אותו הڳין היה חייב להזכיר של המערער.
 (ג) ביה"ד קבע שאינו בוחר ואינו יכול לבחון ולקבע אם "האשומותיו" של המערער את האיגוד ואת הי"ר מעוננס בעבודות-אם לאו, הוא הרשיית המערער רק משום שאמר דבריו בלשון שאמר ובמסגרת ראיין לעיתון.
 בכך רואה המערער סתרה פנימית בפסק המרשיע, שהרי בית הדין דחה את עמדת האיגוד כי יש שינוי בין אמרית אותם דברים בתוך מסגרת האיגוד לבין אמריתם מחוץ לאותה מסגרת.
 (ד) בית הדין התעלם ממסמכים שהוגשו לו ושיש בהם להראות תשתיית עובדתית לטענותיו של המערער כפי שאמרם בראיון הנ"ל.
 (לא צינתי טענות שלא ראייתי צורך להזכיר).

13. ב"כ האיגוד סבורה שיש לדחות את העזרה מהתעומים הבאים:
 (א) אין מקום לבי"ד לעזרה להתערב בממצאים שכבע בית הדין המשמעתי.
 (ב) ההחלטה נשוא העזרה חואמת את המדיניות שקבע בית הדין העליון של האיגוד בדבר "אפס סובלנות" לאלימות מילולית.

- (ג) "המילים שבמחלוקת" שבדברי המערער בראין הנ"ל נוכסים למסגרת "הטחת דברי עלבן" נגד "מוסד ממוסדות האיגוד /או חבר מבין תבריה...באמצעי התקשות", נקבע בסעיף 20 ל"ב לתקנון המשמעת.
- (ד) המערער לא יצא בראין הנ"ל כל עובדה שלילה הסתמכ בדבורי הבוטים ש"האדם הסביר" רואה בהם כדי ביזוי ועלבן לאיגוד ולו"ר שלו.
- (ה) אשר לעונש: העונש אינו חמור. מבחינה סיתת עת, היא יכולה למנות מוחלף לumar לumar לתקופה שבה הורחק מפעולות.
- (לא ציינתי טענות שלא ראייתי צורך להזכירם).

14. ה כ ר ע ה :

אם דעתך התקבל, נקבל את העורעור ונוכח את המערער מן האשמה שבזה הורשע בבית הדין המשמעת. אלה נימוקי:

(א) נקודת המוצא הייתה להיות "חירות" לחופש דיבור וביטוי, שימושה עלה רק על דברים הנעים לאוזן השומע או לעיני הקורא ו/או הצופה, אלא גם על דברים מסוימים, חסרי נימום ואפק פוגעניים . זה הכלל הרחב. היוצא מן הכלל, או המקום שבו מתחייב, עפ"י דין, להגביל "חירות" זו, הוא כאשר הדברים מגאים כדי "ביזוי ו/או השפה ו/או העבה". המבחן אינו האם האיגוד ו/או המנכ"לועלבו מדבריו של לביר בראין, אלא האם "האדם הסביר" שיקרא את הראין יראה ב"מילים שבמחלוקת" כדי ביזוי האיגוד והשלפת היור. יש לומר, שדברים מסוימים לעלבון ייחסבו. תיכון שבחינה לשונית אין זהות מוחלטת בין עלבון להשלפה, אך במקרה הנכתי אין צורך להיכנס לכך. משום שעלבון או השפה זהה בבחינת "המילים שבמחלוקת".

(ב) לעניות דעתך, לאחר שההגבלה של החירות הב"ל היא מצב היוצא מן הכלל, יש לפרש בנסיבות, על מנת להציג את הכלל הרחב ולא את החרג היוצא מן הכלל. במילים אחרות: הביזוי ו/או השפה ו/או העלבון צריכים להוות הפרשנות הלגיטימית זהה לנאמר באותו ראיין. אני סבור שבמקרה הנדין אפשר ויש להביע פרשנות לגיטימית אחרת ל"מילים שבמחלוקת", בהסתמך על הנאמר באותו ראיין עצמן, לפני או אחריו "המילים שבמחלוקת".

(ג) סעיף 20 ל"ב לתקנון המשמעת קובע:

"הטחת דברי עלבן ו/או כוב נגד מוסד ממוסדות האיגוד ו/או חבר מבין תבריה, בכל עת באמצעי התקשות או בפומבי..."

(ד) בסעיף 2 בחוות דעתך זו ציטטה מתקון הראין את דבריו של המערער שדיבר על בובזים שהיה בתוקפו של מר קופל באיגוד, ועל הקיימות שנמשכו גם בעת הראין ועל מאבקה של סיתת עת במסגרת האיגוד. על רקע זה, ולאחר שהתקומם על נורמות של 30 שנים "שלוטים שם" באיגוד – י.ל.) מרכז ספורט יש להבין את "המילים שבמחלוקת" כמכונים לשינויים יסודיים שהוא וסיעתו "ווא" רוצים לעשות באיגוד, ולא כאיזם או כהשלפת או ביזוי האיגוד ע"י הריסת פיזית של הבניין של האיגוד. אשר לכינויו של היור כ"בובה". אילו המערער היה אומר על היור שמדובר "בובה של זי"ר" ולא מושך לכך טענה עובדתית כלשהי נגד היור מר זלוי, אפשר היה לראות בכך, זהה מותנה בהקשר הדברים, בנסיבות מסוימות אף מתחמאה. הוי אומר לא המילה "בובה" כשלעצמה היא לא בבעיה אלא אמרתה בהקשר, שמצויה בהמשך דבריו של לביר ב"ראין". תחילה אמר שמר הלוי הוא "בובה" רק שמדובר עשויה דברו של מכ"ל האיגוד, ובהמשך הראין אמר שמר הלוי "רוזק לפיה ההליל הזה ולכן הוא שורד". לשאלת ישרה של המראיין: האם גם מר הלוי "לא טוב", השיב לביר בשילול. כאמור, מר לביר מביר בראין שאין לו טענות מהסוג שהיו לו נגד היור רוזק (שאף לגבייהם אין בפנינו כל ראיות , ואינו מתייחסם לדבריו של מר לביר לנכני מר קופל כאלו עובדה). אם יתנהל הליך משפטיב ביןיהם, זכויותיהם של הצדדים באותו הילך שמורות להם, ואין באמור כאן כדי להשפיע על כך). אנו דנים ב"ראין" וב"מילים שבמחלוקת" רק לעניין העבירה המשמעת.

לעניןנו, ליבר לא משאיב בדבריו ב"ראיון" כל מקום לספק באשר לכונתו בכוונתו של מר הלווי כ"בומה" וכ" רוקד לפני חיל... כי הוא מבהיר זאת בהמשך דבריו : "לא ראיתי בתקופתו שום דבר שהוא יום בעצמו" וכי כך הוא שורה.

אין ספק, שדברים אלה הם פוגעניים כלפי מר הלווי, ויש מקום לגנותם ככבלתי ראויים, וכך אני עושה כאן ועתכיו, אך ההגבלה שבדין ובפסקתיה על חופש הביטוי שנעודה להגן על כבוד האדם הנפגע מביתויו מבהזמה ומשפיל, החלה על התבטאות חמורות מלאה שמופיעות בראיון הנדון. ההגנה היא מפני פגיעה חמורה "עד כי היא תעלה על רמת הסיבולת" שהדמוקרטיה מוכנה להכיר בה. במקרים אלה יתכן שמדובר יהיה להטיל מגבלות..." (צוטט גם לעיל). דבריו של ליבר ב"ראיון" אינם מגיימים כדי כן.

לענין דעת, מותר לאיגוד כמו איגוד הcadreslk לקבע בתקנון המשמעת שלו נורמות של התחנחות וביתוי שנדראים לו כראויים לגבי הנסיבות לתקנון, על מנת לשמר על ניקיון הספורט ועל סגנון דיבור נאות שנחוץ, לדעת האיגוד, כדי לקיים וללהל את מוסדות האיגוד ואת עניינו השונים בהגנות, ביעילות, ללא מORA וילא משוא פנים, ללא להצטאים שאיןם בורמייבים. ריבית הדין המשמעתי יכולה להיות יתר מהקבע בדיון הפלילי או במשפט האזרחי, בהתאם לצורכי האיגוד ומטרותיו, ברוח המבוואר לעיל.

עליה להציג שני דברים:

ראשית, "הAMILIM שבמחלוקה" אינם נעימים ונשמעים רע גם באזני, והמילה "חרא" שנאמרה מפי מר ליבר (בקשר להתחנחות פירiyת נתניה) במהלך הראיון גרמה לי לגועל נשף ממשי, אך אכן מופקרים על נימוסי דיבור אלא על קביעת נורמה של התחנחות, לפי התק竊ת של סעיף 20 ל"ב שבתקנות המשמעת הנ"ל. כאמור, אפשר לנוכח זאת, לפרש את "הAMILIM שבמחלוקה" כביתוי ביקורת – אולי אפילו במטרה בונה- ולא זוoka כביתוי השפה ו/או העלה של האיגוד ושל הו"ר.

כאן המקום להציג, כי איןנו נתונים בעמדתו ובזכותו של יו"ר האיגוד, מר הלווי, בקשר לדברים שהשמעו מר ליבר לביו ב"ראיון". כל שעומד בפנינו להכרעה היא השאלה האם מר ליבר עבר עבירה מעשנית, לפי סעיף 20 ל"ב שבתקנון המשמעת באמירת "הAMILIM שבמחלוקה" במהלך "הראיון".

שנייה, ליבר לא הוכיח בראיון, וגם לא בבית הדין המשמעתי ובוואדי לא בפניו, את נכונות טענתו (האשומותיו) נגד האיגוד ו/או נגד הנהלתו הרכזית ו/או נגד הי"ר. ההנחה היא שככל גורף פיעול כשרהה אלא אם הוכחה אחרת, בדומה לחזקת חפות. הווי אומר, שככל דברי הביקורת והתחות אשם שנאמרו בראיון, אינם בבחינתאמת מוכחתן, כל קורא יוכל להתייחס לתוכן הראיון כרצינו וככהבתו. עלי לומר, שאינו לא השתכנעתי ואפלו ברוחה מהתוצאות של מר ליבר בגורסתו ובסגנוןו, אך לא די בכך כדי להרשים בעבירות המשמעת המיותסת לו. כבר נאמר שהסגנון הוא האדם. הטעון של "הAMILIM שבמחלוקה" לא תורמות למר ליבר, אלא פועלות כבומרנג.

(ה). העיתוני המראיין, מר טל וולק, יכול ל"גפנען" מהראיון להגיב לתוכנו. הם עשו כן. בתגובה האיגוד נאמר, בין היתר :

"איגוד הcadreslk בניו עטה משני כוחות, האחד שורץ, כפי שאומר מר ליבר, להרשותו את הבניין על יושביו ואתו את הcadreslk שלו – (elibר לא הגים כדי כן. אילו דבר על הריסת הבניין על יישובו, סביר להניח שתוצאתה חותם דעתך היה שונה – י.ל.) – , והשני רוצה להסביר את הבניין והcadreslk וערשה זאת בשנים הקרובות בהצלחה מרובה." ובהמשך התגובה נאמר :

"elibר חושף בראיון זהה את האמת שלו והיא להרים ולהחריב, והוא לא בוחל בשום דרך. סיימת עזה וצבי ליבר הם הבובות הרוקדות לפיה הליל – חיללו של שאל איזנברג..."

(1) כאן המקום לציין כי ליבר טען שהagation כתוב אישום נגד מהוות "אכיפה ברנית", משום שמנכ"ל האיגוד, מר בן שושן, קרא לעברו של ליבר : "יא חתיכת גנב בן גנב... וכו'" ב"כ האיגוד סברה שאנן אפשרות משפטית להציג כתוב אישום ממשוני (לפי סעיף 20 ל"ב לתקנון), ועל כך הביע בית הדין

המשמעותי תקווה ש" הוועצת תמצא כלים אחרים למגנעת מכך בו ביטויים מען אלה נשמעים בישיבות ובדריות".

אכן, ניתן אולי לומר שכואלה, סעיף 20 ל"ב לא חל על הנאמר בישיבות שמתיקיימות בתחום האיגוד, בשל נוכחות של אותו סעיף, שעוסק בדברים שנטמו רק בתחום האיגוד או בפומבי. כשלעצמו, לא הייתה ממהר לפסקوك, טרם בחינת כוונת הטעוי במלילה "בפומבי" בהתחשב בתכליתו של סעיף מעוני שטעןתו להבטיח רמת ויכוח והבעת דעתך נאותה ותורבותית.

אני עוסק במרן בן שושן, ואף אני ממליץ להעמידו לדין משמעתי בשל דבריו הנ"ל. אין עונשין אלא אם כן מזהירין. מוטב שהאיגוד ישוקול ויקבע קו ברור של רף דיבור או התנהגות שאין לעבור אותו, וכי עוברו יהא צפוי לאישום משמעתי. כשלעצמם, אני רואה מקום ליצור אבחנה בין דברים שנאמרים בתחום האיגוד לבין דברים שנאמרים מחוץ לאיגוד. שחרוי "עוף השמיים מוליך את הקול". יש הבדל בין ויכוח נוקב ודינון עמוקיק לבין השתלחות הסרת רסן. כאמור, על האיגוד לקבוע היכן ועל מי יוטל הרسن של הדין המשמעתי. סעיף 20 ל"ב אינו מכסה את כל המקרים, והדברים המיווסדים לממר בן שושן, הנ"ל, יוכיחו. גם באמור בס"ק זה אני רואה טעם נוספת לקבלת העזרה.

על כך אמרו חכמים: "קשוט עצמק ואח"כ קשות אחרים" (בבא בתרא דף ס' עמ' ב'), זהו גם פירוש דריש של הפסוק: "כאשר יתנו מום באדם- כן ינתן בו" (ויקרא כ"ד 20). ובعبرית משפטית: האשם עצמק לפני שתואשים אחרים באוותה עבירה בה החטא.

15. העורות לסיום:

(א) אין לקרוא בחוזות דעתני את شأنם בת. אין בה חזרה או בסוגה מכוננת בית הדין לקובע נורמות התנהגות ראיות במתלה משחקי כדוריים, לרבות של הצופים. מוטב שהאיגוד יסדר את הנושא לרבות כפייפות הוצאות לשיפוט משמעתי של האיגוד בכל הקשור להתנהגות ממשמעית במרושים, בסמור ו/או או בעת משחקים. כמו כן,עהנין מסור בייד' האיגוד ולא לבית הדין לקובע כללי התנהגות יש מאין.

(ב) כפי שקבע בית המשפט העליון בפסק"ד בעניין חיר (רע"א 1104/07/07) "הצורך להחבטה באורה תרבותית ותק שמריה על כבוד המקצוע לא יכפה ע"י סנקציה פלילית או התroofה האזרחיות דזוקא, כי אם בדרך של התווית אמות מידיה זינוכיות שראשיתה בบทוי הsofar למשפטים וסופה בדין המשמעתי...". באortho עניין המזכיר היה בנסיבות התנהגות של עורך דין. איננו הכוורת מוסמן, לכואלה, (אני נוקט בשון "לכואלה" שמא יבוא עניין כזה בפני בית הדין בעתידי) לקובע גורמות התנהגות, לרבות בדיור, כהבנתם, אך תוך כפייפות ידוני לרבותgalות מהיבאות ככל שופסקן.

כאמור, אם תתקבל דעתך, נזכה את ליבך מן האשמה.

ישי לוייט,
נשיא בית הדין

עו"ד יoram וסרצוג
אני מסכים.

עו"ד גدعון פרידיג:
דעת מיעוט. (מצורפת)

לפיכך הוחלת ברוב דעתך, כאמור בחוזות דעתך של נשיא בית הדין.

המשמעותי תקווה ש" היעצתת תמצא כלים אחרים למניעת מצב בו ביטויים מעין אלה נשמעים בישיבות ובדיונים".

אכן, ניתן אולי לומר שלכאורה, סעיף 20 ל"ב לא חיל על הנאמר בישיבות שמתיקיות בתחום האיגוד, בשל ניסוחו של אותו סעיף, שעוסק בדברים שנאמרו בתקורת או בפומבי. כשלעצמו, לא הייתה ממהר לפסקןך, טרם בהינתן כוונת הסעיף במילה "בפומבי" בהתחשב בתכליתו של סעיף משמעתי שמטrho להבטיח רמת ויכוח והבעת דעתך נאותה ותרכותית.

אני עוסק במר בן שושן, ואף ארני מליץ להעמידו לדין משמעתי בשל דבריו הנ"ל. אין עונשין אלא אם כן מזהירין. מוטב שהאיגוד יشكול ויקבע בו ברור של רף דיבור או התנהגות שאין לעבור אותו, וכי עוברו יהא צפוי לאישום משמעתי. כשלעצמם, אני רואה מקום ליצור אבחנה בין דברים שנאמרים בתחום האיגוד לבין דברים שנאמרים מחוץ לאיגוד. שחררי "עופ השמים מוליך את הקול". יש הבדל בין ויכוח נוקב ודיוון עמוק לבין השתלוות הصرת רסן. כאמור, על האיגוד לקבוע היקן ועל מי יוטל הרטן של הדין המשמעתי. סעיף 20 ל"ב אינו מכסה את כל המקרים, והדברים המיויחסים למך בן שושן, כנ"ל, יוכיחו. גם באמור בס"ק זה אני רואה טעם נוספת לקבלת העזרה.

על כך אמרו חכמים: "קשה עצמק ואח"כ קשה אחרים" (בבא בתרא דף ס' עמי ב'), זהו גם פירוש דרש של המשפט: "כasher yitnun mom b'adam - כך יינתן בו" (ויקרא כ"ד 20). וב עברית משפטית: האשם עצמק לפני שתאשים אחרים באותו עבירה בה חטא.

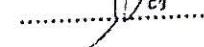
15. הערות לטזום:

(א) אין לקרוא בחוות דעתך את שאין בה. אין בה חזקה או נסיגה מקונה בית הדין לקבוע נורמות התנהגות ראיות במחאל משחקי כדורים, לרבות של החופפים. מוטב שהאיגוד יסידר את הנושא לרבות כפיפות הוצאות לשיפוט משמעתי של האיגוד בכל הקשור להתנהגות משמעתי במגרשים, בסמן ו/או או בעיה משחקים. כמו כן, שהעוני מסור בידי האיגוד ולא לבית הדין לקבוע כללי ההתנהגות יש מאין.

(ב) כפי שקבע בית המשפט העליון בפס"ד בעניין חיר (רע"א 1104/07/11) " הצורך להתחטט באורה תרבותית ותו록 שמירה על כבוד המקצוע לא יכפה ע"י סנקציה פלילית או התרופה האזרוחית דווקא, כי אם בדרך של התווית אמות מידת הינוויות שראשתה בבחין הספר למשפטים וסופה בדין המשמעתי..." באהו עניין המזכיר היה בנסיבות התנהגות של עורך דין. איגוד הقدורים מוסמך, כמובן, לכואורה, (אני נוקט לשון "לכואורה" שמא יבוא עניין כזה בפני בית הדין בעתיד) לקבוע נורמות התנהגות, לרבות בדיון, כהנתנו, אך תוך כפיפות לדין לרבות הלכות מהירות ככל שופסקו.

כאמור, אם תתקבל דעתך, נזכה את ליבך מן האשמה.

יש לייט,
נשיא בית הדין

עו"ד יוקם וסרצוג:
אני מסכם.
.....

עו"ד גدعון פרידמן:
דעת מיעות. (מצורפת)

לפייך ווחלט ברוב דעתך, כאמור בחוות דעתך של נשיא בית הדין.

תל – אביב, 4 בנובמבר 2015

דעת מייעוט

קוראת ביעון רב את הנitionה המשפטי הממוכה של השופט בדימוס י. לויٹ בהקשר לחופש חביטוי אך לא השתכנעתי כי חמקה הנדוֹן ותואם את הנitionה המשפטי ומאייך השתכנעתי כי מיר ליבר אכן התכוון להגיע לכל

- העלבה וביזוי של יו"ר איגוד הצדורטל מר עמרם חלי והמוסד שבראשו הוא עומד.

ולא רק זאת, אלא הבתוים להrosis את הבניין אינם מתאים לחבר נשיאות הנושא בתפקידים חשובים ואפליועושה את מלאכתו נאמנה בפי שציני זאת גם בז'ונ עצמו וגם בפעמים הרבות בהם הופיע מר ליבר בפני,
חבר בטיעת מייעוט צריך להילחם על דעתיו בתוך המערכת ולא לנסתות לעשות זאת בצורה צורמת ומעילבה כפי שנעשתה על גבי עיתון.

אני רוצה להיבנש לנושא האכיפה הברונית שהרי לא כל הפורוטוקול של אותה ישיבה היה בפנינו ולא ידוע מי "התחיל" ומי "המשיך" אם כי כמובן אין לקבל הטעبات או מסוג זה בכל פורום שהוא.
גם עמדתה של היועצ"מ כי אין להעמיד לדין שכיר (מנכ"ל) ע"פ סעיף 20 מקובלת עלי.

גדעון פרידטג, עו"ד

ניתן ביום 5.11.2015 בהעדר הצדדים.
מוצבנות בית הדין ועביר את ההחלטה לצדדים.

